

PREVODILAČKA GRUPA

Čl. 11. Za spremanje prijevoda i novih liturgijskih tekstova HLK ima svoju posebnu radnu grupu koja se sastoji od dogmatskih, biblijskih, liturgijskih, pastoralnih, jezičnih i muzičkih stručnjaka, bilo klerika bilo laika (Usp. Instr. »Vijeća« od 25. I 1969. br. 38).

Čl. 12. Članove radne grupe imenuje predsjednik HLK u dogovoru s ostalim članovima (Usp. Ugovor s Kršćanskom sadašnjosti, čl. 2 i 3).

Čl. 13. Radna grupa ima svoga pročelnika i radi prema vlastitim pravilima.

Ona priprema tekstove prema zadatku što joj ga povjerava HLK, a troškove prevođenja i izdavanja snosi izdavač liturgijskih knjiga, koji time stječe Copyright na njihovo štampanje (Usp. Ugovor, čl. 4 sl.).

Čl. 14. Tekst što ga pripremi radna grupa može privremeno odobriti HLK radi eksperimentiranja u točno određenim zajednicama (Usp. Instr. Vijeća od 25. I 1969. br. 39).

Čl. 15. Izrađeni tekst koji je po mogućnosti bio prokušan u određenim zajednicama, dostavlja se, ako je moguće svakom članu BK, radi studija prije odobrenja na Saboru BKJ.

Čl. 16. Saboru BKJ prezentira tekst na odobrenje jedan član prevodilačke grupe koga za to pozove predsjednik.

Taj član prevodilačke grupe iznosi pred Sabor kriterije kojima se vodila prevodilačka grupa kod izrade teksta te odgovara na eventualne primjedbe članova BKJ.

Čl. 17. Sabor BKJ glasa za dotični tekst tajno, te ga odobrava dvotrećinskom većinom glasova (Usp. Inter oecumenici, 28).

Čl. 18. Ako Sabor BKJ odbije tekst u cijelosti, HLK će povjeriti njegovo priređivanje drugim stručnjacima.

Ako Sabor prihvati tekst, ali iuxta modum, HLK će tekst vratiti prevodilačkoj grupi, koja će ga prema primljenim opaskama preraditi i nanovo predložiti Saboru BKJ na odobrenje (Usp. Instr. Vijeća od 25. I 1969. br. 40).

Čl. 19. Ako Sabor BKJ odbije tekst i poslije njegove prerade, HLK će njegovu izradu povjeriti drugim stručnjacima (Usp. Instr. Vijeća od 25. I 1969. br. 40).

Čl. 20. Kad Sabor BKJ odobri tekst potrebnom većinom glasova, predsjednik HLK sastavlja referat o glasanju, u

smislu Instrukcije Inter oecumenici, 29, i dostavlja ga u dva primjerka Kongregaciji za bogoštovlje na potvrdu. Referat potpisuju Predsjednik i tajnik BKJ.

Čl. 21. Liturgijski tekst što ga je odobrio Sabor BKJ i potvrdila Kongregacija za bogoštovlje predaje se na štampanje izdavaču s kojim se sklopljen predmetni Ugovor.

Čl. 22. Ako se Sabor BKJ nema skoro sastati, a HLK smatra da se neki liturgijski tekst mora predati na upotrebu, bilo da to traži opći crkveni zakon bilo naše domaće prilike, tekst će predložiti Predsjedništvu BKJ da ga odobri »ad interim«, a zatim Kongregaciji za bogoštovlje, da ga u istom smislu potvrdi, te će se predati izdavaču na štampanje (Usp. Instrukciju Vijeća od 25. I 1969, br. 24 i Declaratio . . . u »Notitiae« n. 45) 1969 (p. 68).

Čl. 23. Ovaj Statut stupa na snagu kad ga odobri Sabor BKJ, osim ako Sabor drugačije odredi.

TAJNISTVO BISKUPSKE KONFERENCIJE

Br. 16/BK — 1973.

Zagreb, 13. siječnja 1973.

Gornji je Statut odobrila Bisk. konferencija na svome plenarnom zasjedanju 13. listopada 1972.

U SVIJETU KOJI SE KREĆE:

CRKVA OKRENUTA BUDUĆNOSTI

U nešto skraćenom obliku ovdje donosimo prijevod pastirskog pisma biskupâ Gornje Normandije (Francuska). Ovi problemi nisu nužno i naši, ali su nam u mnogočemu bliski.

Prijevod prema LA DOCUMENTATION CATHOLIQUE, br. 1625 (1972.), str. 788.

I. SVIJET U POKRETU

U našem vremenu još uvijek sretamo ljude i žene koji su čitav svoj vijek proveli u granicama svog sela ili svog kraja, gradske četvrti ili grada. Na jednom su se mjestu odgojili;

na tom istom mjestu su vjenčali »zemljakinju« ili »zemljaka«; često su na tom mjestu vršili isti posao kao i njihovi roditelji ili djedovi. Kad su ostarjeli, izabrali su zimovalište u staroj obiteljskoj kući ili kod svoje djece.

Ali, ono što je jučer bilo pravilom, od danas teži da postane iznimkom. Te ljude i te žene, koji su proživjeli jedan statičan svijet, u čudnoj suprotnosti s našim, promatramo s prikrivenom sjetom kao svjedoke vremena koje će sutra biti samo daleko sjećanje.

Čovjek putnik

Čovjek koji se stvara u ovoj drugoj polovici XX st. od svog je rođenja obilježen znakom pokretljivosti. I kad kažemo »od samog rođenja«, ne mislimo pri tom na neku običnu sliku. Dok su naime njegovi roditelji došli na svijet u očinskom domu, on po prvi put otvara svoje oči u rodilištu. **Rađa se kao putnik, i to će ostati.**

Ako je možda istina da suvremeni čovjek u najranijoj dobi svagdanu ne putuje u rodilište i ako se do dvanaeste godine mora zadovoljiti sa školom na selu ili u četvrti svog grada, njegov svijet će ubrzo proširiti gimnazija ili stručna škola, sveučilište ili radionica.

U isti mah suvremeni čovjek ulazi, i to naglo, u svijet zabave koji mu otvara nove putove, gdje će doživjeti nove susrete. Nalazeći se daleko od svijeta odraslih i instinktivno neraspoložen prema svakoj organizaciji koja u sebi sadrži spektar svrstavanja, on se priklanja »prirodnim bandama« ili klubovima, nalazi svoje mjesto u skupinama koje mu poslužuju kao okvir za razmišljanje i razgovor, stvara veze i traži kulturna sredstva u omladinskom domu, svladava velike udaljenosti, uz pomoć suvremenih sredstava čak dokida granice, razastire svoj šator u krajolicima koji mu pružaju radost otkrivanja, te u svratištu za omladinu postiže smisao za sveopće.

Kad suvremeni čovjek odraste ne prestaje biti pokretan. Ako je radnik, trebat će mu mnogo vremena dok osigura stabilnost svog posla: ekonomski stečaj često ga prisiljava da mijenja poduzeće, nekad i da se u nj »povrati«. Ako je kao zemljoradnik prisiljen da napusti svoj mali posjed, on doživljava dnevno putovanje do posla i natrag ili ponekad sezonsko izbivanje od svojeg doma. Ako je službenik, uvijek je izložen na milost i nemilost promjene.

Izmijenjen...

Međutim, to nije najvažnije. Suvremeni čovjek nije samo putnik. Mijenjajući svoje boravište on se duboko preoblikuje. To smo već spomenuli kad je bilo govora o mladom čovjeku. Za njega je ta duboka promjena sasvim očita. Ali to je također istina i za odraslog čovjeka. Svako seljenje, svaka promjena zvanja, svaka izmjena položaja ili načina života stvara za njega novu mrežu odnosa, nova prijateljstva, otvara vidike, nove oblike zabava, pruža susret s novim ideologijama, u jednu riječ, stvara novu kulturu. On je više-manje u položaju da postane drugi čovjek.

Ponekad izbačen...

Često se također događa da suvremenog čovjeka ta promjena izbaci do te mjere da gubi svoj identitet. Da li je seljak koji radi u tvornici još uvijek zemljoradnik ili radnik? A gdje je prisutan tvornički radnik: na poslu, u svojoj obitelji, ili u krugu zabave? Što postaje središte okupljanja za čovjeka koji pet dana u sedmici radi, a dva preostala dana provodi na selu u drugom stanu?

Sva ta pitanja nisu, dakako, uvijek bez odgovora. Ali sama činjenica da se mogu postaviti, očituje jednu od oznaka suvremenog života. Ne samo da ona ljude čini pokretnima i ne samo da ih mijenja, nego ide za tim da njihov život dijeli na odvojene dijelove u izrazito omeđene pregrade: ovdje posao, tamo obitelj, drugdje opet zabava. Sve to stvara novi oblik čovjeka koji doživljava poteškoću u stvaranju svoga nutarnjeg jedinstva.

Pogled Crkve

Upravo takvom suvremenom čovjeku, ubačenom — htio on ili ne — u još neviđen vrtlog svijeta koji je u punom preobražaju, i koji je u opasnosti da se više ne nađe, poslana je Crkva Isusa Krista da mu navijesti blagu Vijest ljubavi Božje. Kako bi Crkva ispunila svoju zadaću, ako ne bi imala osjetljivu svijest za izuzetnu promjenljivost trenutka? I treba imati na pameti da Crkvu ne čine samo biskupi. Crkva je sav kršćanski narod, sastavljen od ljudi i žena, mladih i djece, lajika i svećenika, redovnika i redovnica.

Razborita simpatija

Mi vas već od danas pozivamo da u vezi s današnjom situacijom imate stav **razborite simpatije**. Ne možemo pustiti s vida da je i svijet koji danas nastaje obilježen grijehom..., kao uostalom i mi svi! Tako je uvijek bilo, i povijest je tu da nam kaže kako ni mnoga prijašnja razdoblja, po izgledu mirnija i slavnija, nisu bila izuzeta od teških mana.

Za kršćane nijedna težnja ne bi bila manje plodna od one koja bi ih nagnala da svaku promjenu gledaju s tjeskobnim raspoloženjem, da se hvataju prošlosti jeftino je kruneći izmišljenim vijencem i da njeguju nezdravu čežnju koja bi ih učinila odsutnima iz svijeta, da ih pri tom ne približi Bogu.

Naš svijet je onakav kakav jest: težak i privlačiv, rušilački i stvaralački, pun prijetnji i obećanja, to je istina. Ali u krajnjoj liniji to je naš svijet, onaj svijet u čijoj sredini je Gospodin htio da mu pružamo svjedočanstvo; onaj svijet u kojemu imamo dužnost da mu otkrivamo otkupiteljsku ljubav. To je svijet koji je »Bog toliko ljubio da je poslao svog Sina da nas spasi«, kako je to kazao sam Isus. Prije nego što ga osudimo, uzmimo ga u naše molitve i naše prikazanje.

II. CRKVA OKRENUTA BUDUĆNOSTI

U ovoj posljednjoj trećini XX st. čovjek živi u znaku promjene, kako smo to već naglasili. Postavljen, istrnut i ponovno stavljen ovdje ili ondje, on proživljava često i protiv svoje volje nutarnje promjene koje ga ponekad izbacuju do te mjere da mu prijeti razaranje. Kako treba da se postavi Crkva prema tom čovjeku za kojeg ona snosi odgovornost pred Bogom? To je naše današnje pitanje.

Naš će odgovor biti jednostavan: **Crkva Isusa Krista zbog opasnosti da zaniječe samu sebe mora biti odlučno okrenuta budućnosti.**

Kod nekih će takva tvrdnja možda izazvati izvjesno iznenađenje. Nije li Crkva Isusa Krista, reći će nam, po svojim počecima uronjena u prošlost koja je za nju sveta? Ne

mora li ona, u prvom redu i iznad svega, biti vjerna svojim počecima Kristu koji ju je osnovao, Duhu koju ju je rodio, vjeri koju je primila, sakramentima koji je vezuju s tajnom njezina jedinog Gospodina, konačno biskupima i papi koji evo već dvadeset stoljeća u njoj posadašnjuju zadaću apostolâ i Petra? Ukratko, ne počiva li na Predaji sâmo postojanje Crkve, na Predaji koja se sa svoje strane učvršćuje na Svetom Pismu?

Sve je to istina i neka nam se vjeruje da nijedan čas nismo mi pomislili poricati to. Znademo, Crkva je vjernost punini Objave koju je jednom čula od Isusa Krista i koju mora čuvati čistu od svakog skretanja. Crkva ne može ništa oduzeti ni nadodati »pokladu« Riječi Božje (riječ »poklad« je od samog sv. Pavla), kao što joj nije dozvoljeno da ga prilagodi raspoloženju vremena. To je sigurno. Ali to sve nije dovoljno da se obilježi vjernost Crkve.

Veliki dar koji je Krist dao svojoj Crkvi nije neki mrtvi poklad koji treba budno čuvati u kutiji od dragulja. On je prije svega Duh, njegov Duh, Duh Pedesetnice (Duhovskog blagdana).

Trostruka vjernost

Po Duhu Svetom, Krist za Crkvu nije samo uspomena, ma kako draga ona bila. Krist je za nju **prisutnost**, prisutnost samog Uskrsnulog koji ne prestaje oživljavati svoju Crkvu, poticati je naprijed na putove povijesti, »ispunjati je snagom« za djelo spasenja svakoga čovjeka »dok on ne dođe«.

Biti vjeran za Crkvu to u isti mah znači sačuvati pravo sjećanje na početke, slušati Duha koji njoj **u sadašnjem trenutku** ne prestaje govoriti, **i biti okrenuta budućnosti** kamo je usmjeruje božansko obećanje prema danu Gospodnjem i događaju njegova kraljevstva. Trostruka vjernost, satkana u nerazorivo jedinstvo s Kristom koji je bio, koji jest i koji dolazi! Željati sačuvati vjeru u Krista od jučer a da se pri tom ne posveti pažnja Kristu koji je tajnovito prisutan u svijetu danas, i ne pripremajući se zanosno za dolazak Krista na koncu vremena, to bi značilo izopačiti sadašnjost, nijekati nadu i učvrstiti se u mrtvoj prošlosti. Krist je barem toliko u nama i ispred nas koliko je iza nas.

Zahtjevi vjernosti

Što od nas traži ta vjernost sadašnjosti i budućnosti?

Osloboditi se lažne vjernosti:

1. Vjernost prije svega traži da u vidu pročišćavanja **provjeravamo našu vjernost samoj prošlosti**. To kažemo zbog toga što, s obzirom na prošlost, postoji i lažna vjernost koja je iskrivljavanje.

Tokom svoje duge povijesti Crkva se obogatila razmišljanjima svojih naučitelja i iskustvom svojih svetaca. Sve je to vrlo dragocjeno. Ali ona je zbog toga što u sebi ima i ljudski elemenat opteretila svoje nasljeđe praksom koja nema veze s njezinom porukom, opteretila ga je lažnim putnicima iz civilizacijâ u kojima je sudjelovala, suradnjom sa silama ovog svijeta, običajima i navikama koje su možda mogle pomoći njezinu zadaću, ali koje joj sada štete. Sve to treba odvagnuti pod vidom Evanđelja, pročistiti i osloboditi tako da hod Crkve naprijed ne bude zapriječen, kako je rekao papa Pavao VI, »Crkva nije ni muzej, ni groblje, niti zbirka dragocjenih i egzotičnih starina. Ona je živa stvarnost... Ljubite Crkvu staru i mladu imajte želju da je uzdržite živom u trajnom i suvremenom obnavljanju« (govor od 19. kolovoza 1964.).

Svima su nam potrebne te riječi, osobito ako nas promjene, koje je želio Koncil i koje su se izvršile u njegovu duhu, nalaze smetene i ispunjene čežnjom za prošlošću. Ima bez sumnje, tu i tamo, promašaja koje treba ukoriti, kao što ih je uvijek bilo. Mi to ne niječemo. Ali to nas ne smije dovesti da prkosimo neophodnim reformama koje se vrše u istinskoj vjernosti duha.

Poznavati naš svijet

2. Vjernost sadašnjosti i budućnosti od nas još zahtijeva da mi svi poznamo naš svijet i da ga ljubimo. Samo uz tu cijenu će Crkva biti okrenuta budućnosti.

Zato vam danas predlažemo odvažan prijedlog: da li želite sudjelovati u promjenama koje se odvijaju pred našim očima, ali ne samo općenito kao što smo mi ovdje učinili, nego na određen i stvaran način, u vašem gradu, u vašem kraju, u vašem djelokrugu? Ako prihvaćate naš prijedlog, kroz kratko vrijeme dobit ćete na raspolaganje nekoliko pi-

tanja za razmišljanje. U narednim mjesecima moći ćete ih zajedno proučavati u skupinama kojima pripadate, kao što su: pastoralni savjeti, savjeti za razne poslove, pokreti Kato- ličke akcije, razni drugi skupovi. Ako ne pripadate nijednoj skupini, moći ćete je osnovati za tu zgodu.

Cilj tog posla bit će dvostruk. Prije svega, bit će potreb- no ustanoviti sve raspoložive pogodnosti koje sadašnja pok- retljivost pruža evangelizaciji, kao i zapreke koje se postav- ljaju na putu. Bit će zatim potrebno pronaći načine koji su prikladni da se što bolje odgovori potrebama ovog trenutka.

Gdje je život?

3. To nas vodi do trećeg zahtjeva koji se pred nas pos- tavlja, ako želimo da Crkva bude okrenuta budućnosti: **biti i djelovati tamo gdje je život.**

Želimo kazati »pravi život«. Ne onaj koji životari, koji se provlači, koji jedva preživljuje, nego onaj koji izbija, koji iskrsava sa svih strana, koji eksplodira u opasnu, ali širo- kogrudnu slobodu, život koji po novim snagama pruža svoj mladenački zanos prema nespoznatljivoj budućnosti.

Razumijemo se dobro. Nije ovdje govor o tome da Crkva napušta, ma koliko malo to bilo, svoje sinove i kćeri nad koje silazi večer nakon radom ispunjenog dana. Oni koji već opažaju obrise zore onog dana koji nema kraja, imaju pravo da njihova vjera bude rasvijetljena Riječju Božjom, da nji- hova nada bude hranjena njezinim obećanjem, a njihovo srce ugrijano njezinom ljubavlju. Mi ne pravimo razlike među osobama koje su, sve, podjednako drage Crkvi. Ali mi se smatramo dužnima okrenuti, unutar gradskih četvrti, onima koje ispunja život.

Mislimo na gradske četvrti koje se gomilaju i šire iz dana u dan, na industrijske centre koji posvuda niču, na sela — centre koja će sutra biti čvorišta obnovljenog seoskog svijeta, na sabirališta mladih koji se bude i koji se sele kao tekući novac, na školski i sveučilišni svijet koji zabrinjava i obećaje, na kolonije emigranata koji iz Portugala ili Italije, iz sjeverne ili crne Afrike dođoše u našu zemlju tražiti rad i gostoprimstvo. Čitavom tom svijetu koji živi i koji se kre- će, koji se nada, bori i trpi, mora biti pristupna Crkva, ali ne kao osvajateljica nego kao poslužiteljica, ne po bučnim deklaracijama, nego tiho, poput kvasca u tijestu.

Upravo takav način prisutnosti ćete i vi trebati pronaći, ako se uistinu želite uključiti u traženja koja vam predlažemo. Vi možete sa svojim svećenicima pronaći novo lice koje Crkva mora dobiti da bi odgovonila svojoj zadaći.

Prisutnost Crkve — prisutnost Duha Svetoga

Dužnost je vaših biskupa da vam ponovno kažu koji je neizostavni uvjet pod kojim je moguće zakonito govoriti o prisutnosti Crkve. **Crkva nije prisutna ako Duh Sveti nije u živim i sabranim kršćanima.**

Ono, dakle, što je važno sastoji se u tome da u svakom živom centru našeg društva postoji skupina kršćana, ma kako neznatna bila, kojoj prva briga neće toliko biti da uokviruje i organizira koliko da otkriva prisutnost Duha. To znači da će prije svega biti spremni da pospješuju i podižu sve ono što u srcu sadašnje pokretljivosti može pomoći čovjeka da preko razmišljanja postigne staloženost svoga nutarnjeg bića, da mu dade postojanost i vrijednost, da odmjeri nedokućive dubine njegovih duhovnih težnji, u jednu riječ da budu bolji ljudi. Suvremeni čovjek upravo na tom putu ima prilike da u Isusu Kristu, preko trenutaka svijetla, prepozna Boga koji je duh.

Sve ostalo što se zove... uključenost kršćana u ekonomska i politička tijela, borba za pravdu i mir, naponi uloženi u cilju »humaniziranja« pokretljivosti, različiti pothvati za odgoj i kulturu, uvijek nanovo prihvaćanje zadatka za oslobođenje čovjeka, sve to mora ići prema istom cilju: svakoj ljudskoj osobi pružiti mogućnost da otkrije svoju duhovnu dimenziju bez koje ona neće biti istinski ljudska i bez koje neće dospjevati do slobode djece Božje. To je prava zadaća Crkve u svijetu koji je u dubokoj promjeni.

Zaključak

Time zaključujemo. Sve veći broj ljudi i žena, osobito među mladim naraštajima, u ovom našem uznemirenom i zbunjujućem svijetu podiže svoj glas da pokaže kako nije moguće zadovoljiti se s potrošačkim društvom u kojemu tehnika prijeti uništenjem. Više nego sredstva za život oni se zanimaju za smisao života. Da li će im Crkva Kristova znati

otkniti, preko riječi i preko djela, jezikom koji je njihov, sigurnu tajnu koju posjeduje i koja može pružiti smisao njihovu postojanju kao i našoj ljudskoj povijesti? Na kršćanima je da, po vjernosti Duhu koji ne prestaje djelovati, odgovore na događaj Onoga koji dolazi.

Biskupi Gornje Normandije

POZDRAV MIRA PRIJE PRIČESTI

Braćo i prijatelji!

Mnogi su mi između vas napisali svoje primjedbe u vezi s bogoslužjem obnovljene mise. Zato vam iznosim kakav bi morao biti naš zajednički napor u tom smislu.

Kada se sakupljate na susret s Bogom, proživljavajte uistinu ono što izražavate u bogoslužju; dakle, preko događaja vašeg života, preko radosti i patnji kojima će biti prožet, **Gospodin će za vas biti zaista Netko**; on će to biti za sve one s kojima dijelite život, za svijet s kojim suosjećamo.

Jedan novi liturgijski gest na poseban je način privukao pažnju nekih koji su mi pisali. U buduću, tamo gdje to bude moguće i prikladno, kršćani će prije nego što prime Pričest biti pozvani da izmijene **gest mira i prijateljstva**.

Prvi put sam promatrao pokušaj toga gesta kod jedne mise mladih u svibnju prošle godine. Kršćanima koji su se u dva reda približavali da se pričeste, preporučilo se da prije nego što prime Tijelo Kristovo izmijene pozdrav rukom s bližnjim. U simpatičnom i ugodnom zbližavanju, dječaci i djeca, Crnci i Bijelci, mladići i djevojke, pružali su izmjenično gest prijateljstva. Zatim su se okretali prema Gospodinu, još svijetla lica od smjeha kojim su pozdravili svog brata.

Sada se taj gest obavlja malo prije Pričesti. To je izvanredna prilika da se upozna susjed. Nedavno na Pont de Neuilly polazeći na posao jedna je osoba prepoznala u djevojci koja je čekala autobus, kršćanku koja se malo prije pričestila u crkvi sv. Ivana Krstitelja. Započeše razgovor i upoznaše se. Da nije bilo onoga gesta u crkvi, te osobe ne bi bile svratile pažnju jedna na drugu.

Crkva nije anonimno društvo

Jedan se između vas boji da će ovaj gest postati nešto umjetno: »Po sebi, on može pokazivati određeni smisao ako je spontan; kad se obavlja u zajednici, on gubi mnogo od